

Eva Baronsky

**Mozart
felébred**

TYPOTEX
Világirodalom

EVA BARONSKY

MOZART FELÉBRED

Fordította:
Nádori Lidia

Oktatás és kultúra
Kultúra program

A mű az Európai Unió Kultúra programjának (2007–2013) támogatásával jelent meg.

This publication has been funded by the Culture Programme of the European Union (2007–2013).

Eva Baronsky: Herr Mozart Wacht Auf. Roman

Eva Baronsky: Mozart felebred

Copyright © Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2009

Hungarian translation © Nádori Lídia, 2013

Hungarian edition © Typotex, 2013

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 279 275 0

ISSN 2064–2989

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

Sorozatszerkesztő: Sosity Beáta

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a **www.typotex.hu**

és a **facebook.com/typotexkiado** oldalakon értesülhet.

Kiadja a Typotex Elektronikus Kiadó Kft.

Felelős vezető: Votisky Zsuzsa

Felelős szerkesztő: Sosity Beáta

Tipográfia: Kiss Barnabás

A borítót tervezte: Nagy Norbert

Nyomás: Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

Julianának ajánlva, egy bécsi utazás emlékére

*Lacrimosa dies illa,
Qua resurget ex favilla,
Judicandus homo reus.
Huic ergo parce, Deus,
Pie Jesu Domine!
Dona eis requiem. Amen.*

INTROITUS

JÉGHIDEG ATYAFI A HALÁL.

Érzi magán göcsörtös ujjait, ahogy megfogja, megrázza, tépi-szaggatja a testét, hogy a fogai is összekoccnak.

Vagy csak Sophie fogta meg a vállát, ő emelte meg, hogy Constanze kicserélhesse hideg izzadságtól lucskos ingét?

Hagyjatok, mondaná, de csak tompa sóhajra nyílik a szája. Hogyan vigye véghez, ami még hátravan, ha még sírni sincs ereje?

A lovak patkójának kemény kopogása a köveken, amelynek örök, játékos ütemváltása máskor oly kedves a fülének, most valóságos kínszenvedés, mintha a koponyáján taposnának a lovak.

– Már jön, hála istennek!

Könnyű légmozgás jelzi, hogy Sophie felugrott mellőle, a gertyalángok keresztül-kasul úzik az árnyékokat a szobában, érzi, ahogy Constanze keze az ő kezére kulcsolódik, mintha ezzel a mozdulattal itt tudná tartani. Csukva tartja a szemét, mégis maga előtt látja az asz-

szony arckifejezését, hangja elárulja az elfojtott sírást és az örületet, amely ott ólálkodik körülötte. Erőtlenül fölnyitja a szemét, a meghittem ismerős vonásokat csak homályosan látja a viaszgyertyák derengésében. Nem takarékoskodtak a gyertyával. Éjsötét atyafi a halál.

Erejét megfeszítve kinyújtja a karját, de hiába, csak Constanze arcát érzi ujjai hegyén, elnehezült a teste, mintha valaki másé volna.

Kemény kopogás az ajtón, megijed, összerándul, de saját akaratából képtelen mozdulni. Felülne, de csak megadóan fekszik, tudja, hogy ez az utolsó fekhelye.

Súlyos, hideg kéz ereszkedik a homlokára.

– Gyolcs kell. Hideg víz. Sebesen.

A doktor hangja. Ő sem tudhat már segíteni.

– Closset... – A doktor nevét mondja, de inkább csak hörögni tud.

– Mozart, kedvesem, maradjon nyugodtan.

Mi mást is tehetne? Closset hideg kezét most a karján érzi, a doktor félretolja a dunyhát, végigtapogatja a lábát.

Most még halkabban szól. – Túl sok a rossz nedv, meg kell szabáldítani tőle. Az érvágástól majd megkönnyebbül.

Hiába tiltakozik, a doktor hajthatatlan.

– Hová a gyolccsal? – Sophie is csak suttogni mer. Mintha bárkinek az életére törhetne egy bájos női hang.

– Csinálj priznicet. Hideg a víz? A fejét hűtsétek, a homlokát is.

Lábikrájánál érzi a tálka hűvösét, nincs ereje a tiltakozáshoz. Már érzi is a vágás okozta könnyű fájdalmat. Ó, ezek a vérszomjas doktorok! Egyre jobban fázik, mintha a vérrel együtt az utolsó csepp meleg, az életerő maradéka is kifolyna belőle. Már nem érti, mit beszélnek körülötte, csak valami gyöngye mormolást hall, érzi, hogy távolodik.

Csöndes atyafi a halál.

REQUIEM ÆTERNAM

Dona eis, Domine,

Et lux perpetua

luceat eis.

Te decet hymnus

Deus in Sion,

Et tibi reddetur votum in

Jerusalem.

AMIKOR ISMÉT MAGÁHOZ TÉRT, MÁR nem fázott. Most is morajló hangot hallott, de nem a megszokott, ismerős morajlást – miféle idegen hangok keveredtek bele? Óvatosan az oldalára fordult, legnagyobb csodálkozására fájdalommentesen és kínlódás nélkül sikerült neki. A mindent felemésztő ólmos fáradtságot is mintha elfűjták volna, egyszerre érezte úgy magát, mint aki mélységes mély álomból ocsúdik, és mintha csak egy pillanatra bóbiskolt volna el. Szóval az öreg Closset doktor minden várakozása dacára mégis segített rajta? Az öröm úgy járta át, mint a nem várt novemberi napsütés: túljutott a holtponton!

– Stanzi... – halkan szólalt meg, hogy ne erőltesse meg magát túlságosan, de még ki sem mondta, máris világosan érezte, hogy fáradtság nélkül tudna beszélni, akár kiáltani is. Léptek közelegtek, hunyorogva, óvatosan kinyitotta a szemét, de rögtön szorosan be is csukta, vakította az éles fény.

– Magához tér, na végre. – Idegen hang volt, nem Stanzié, nem is Sophie-é, két és fél oktávval mélyebb, de legalább tisztán értette, mit mond.

– Stanzi – ismételte meg mintegy válaszul, és mosolyogni próbált. – Stanzi, hát mégis megtalálta az ellenmérget?

– Humora, az van. – Valaki fölnevetett, aztán szelíden megrázták a karját. – Minden oké, haver?

Bátortalanul kinyitotta a jobb szemét. Teljesen idegen arc hajolt fölé. – Closset csodát tett – lehelte.

– Mi van... Basszus, csak nem...? – Valaki egyetlen mozdulattal lerántotta róla a takarót, kiszolgáltatta a hidegnek, mint valami csupasz állatot.

– Nyugi már, biztos még tart a trip, hadd szunyáljon. – A takaró ismét leereszkedett.

– Fene a jó dögát. Itt pihizik, mi meg gürcölhetünk.

Tágra nyitotta a szemét, homályosan látta a két távozó alakot, mozgásukból ítélve férfiak voltak, aztán becsapódott egy ajtó, ő pedig gyorsan lehunyta a szemét.

Valami nem volt rendjén.

Nem otthon volt. Fekhelyét is másmilyennek érezte, sokkal puhábbnak, egyenetlenebbnek – sőt, mintha rugózott volna az ágy; finom női illat lengte körül. Hová vitték vajon? Az istenért, ki ez a két durva fickó? És miféle gürcölést emlegettek? Te jószágos ég: Csak nem Franz Xaver volt az egyik?

Megkockáztatott egy újabb óvatos pillantást. Afféle tágas hálókamrában feküdt, ablak is volt, tompa téli fény szűrődött be rajta. Mély lélegzetet vett. Csak abban volt bizonyos, hogy nem halott. Vagy mégis? Ösztönösen a kezén tett próbát, a Sanctus első taktusait

formálta vele a képzeletbeli billentyűkön, a Sanctusét, amelyet elmulasztott lejegyezni, ujját a mellkasán és a hasán billegtetve. Ijedten dermedt mozdulatlanná: nem az ő ruhái voltak rajta. Félrehajtotta a takarót – bíborszínű takarót! –, fölemelte a fejét, és végignézett magán. Szokott vászoninge helyett rövid ingecske volt rajta gallér és gombok nélkül, anyaga ellenben rendkívül puha tapintású, habár lenge szövésű volt. A sötét színű nadrág nem a térdéig ért, hanem a bokájáig, sőt, félig a lábfejét is befedte. A nadrág is kényelmes, bársonyos, ruganyos anyagból volt. Ez lenne hát a halotti ruhája? Váratlan borzongás rázta meg, testét mégis egészségesnek, elevennek érezte. Koponyáját sem kínoztatta a fájdalom, a zene újra akadálytalanul szétáradhatott benne, színkavalkád és formák sokfélesége vette körül, mint betegsége előtt, követelvén, hogy kottapapírra vetve zabolázza meg. Minden fájdalom elmúlt. *Gere curam mei finis* – ez volna hát a vég... a Paradicsom?

Mélyet sóhajtott, fejét kissé fölemelte, körülnézett. Sült galambok sehol, habár elméje amúgy is mindig tiltakozott az efféle csuhás porhintés ellen. Mindazonáltal egy egészen kicsike sült galambocska azért jól jött volna, gyomra nagyon is élénken követelőzött. Hovatovább legnagyobb csodálkozására hólyagjának feszítő nyomását kezdte érezni; csodálkozása annak szólt, hogy a fájdalomnak e fajtája idegen volt azoktól a fájdalmaktól, amelyeket az utóbbi hetekben volt kénytelen eltűrni, nem volt ez más, mint erős vizeelési inger.

Felült, lábát leeresztette a hűvös padlóra. Megnyikordult a padló. Megkönnyebbülten fedezett fel egy éjjeliedényt az ágy mellett, ám nadrágján hiába keresett madzagot vagy valami pántot, csupán kétoldalt egy-egy zsákocskát, az egyikben összegyűrt, puha rongyot talált. Nyugtalanul piszmogott a buggyos derékrész körül, míg nem

lenyűgözve állapította meg, hogy tágítható. Olyannyira, hogy ha hasa előtt kihúzta és elengedte, a benne lévő láthatatlan, puha rugó újra összeráncolta az anyagot, imigyen kifogástalanul ellátva tisztét: helyén tartani a nadrágot.

Néhányszor még kihúzta-elengedte a gatyakorcot, aztán letolta a nadrágot és az éjjeliedény felé nyúlt. Az ismerős csobogás megnyugtatta.

Fekhelyétől nem messzire üvegasztal állt, rajta papír, egész nagy tömeg papír, fehér, mint a januári hó, sima, mint a legfinomabb se-lyem. Ujjhegyével végigsimított a legfölső lapon. Paradicsomi simaság, valóban, semmi kétség e hely mibenlétével kapcsolatban! Lúdtollat nem talált, fölfedezett viszont egy ónceruzát csinos, lakkozott fa bevonattal, meg egy másik írószerszámot, amelynek mibenlétével és használatával nem volt tisztában.

Akaratlanul bölintott. Akárki hozta is ide, napnál világosabb jelet adott, mit vár tőle: légyen ez a hely akár a túlvilág, akár az evilág, akár egy köztes világ, itt kell hogy bevégezze utolsó művét, a *Requiemet*. E gondolatra az iszonyat borzongása fogta el: az az úr tehát, aki nemrég a megbízást tolmácsolta neki, mégis a halál angyala lett volna? Constanze bolondnak nézte, amikor a magas, testes, sötét köpeny-be burkolózó férfinak felismerni vélte Mihály arkangyalt. Mostanra azonban – és még egyszer alaposan körülnézett az idegen kamrában – a sejtelem bizonyossággá lett, kínnó bizonyossággá: megbízója nem halandó. És a *Requiem*...! Ismét mélyet sóhajtott.

Iszonytató érzés volt, amellyel egyetlen pillantásnyi időre sem tudott megbarátkozni: sok zeneszerző ismeretségét élvezte, de egyet sem tudott közülük megnevezni, akinek ily kinszenvedés jutott volna osztályrészül. A kőfaragónak nem kellett saját sírkövére vésnie a nevét,

a takácsnak megszőnie saját halotti leplét, a sírásónak megásnia önnön sírját – egyedül őneki jutott minden feladatok legkínosabbja: megírnia saját halotti miséjét! *Requiem aeternam*. És nem, az a vég nem a vég volt, hanem a kínok folytatódása. Sejtette, hogy innen nem eresztik, a holtak birodalmába a belépést nem engedélyezik számára, míg a záró kettős ütemvonalat a papírra nem róttta.

Felháborodás töltötte el. Talán nem mutatta a lehető legnagyobb szorgalom jelét? Nem dolgozott-e az utolsó pillanatig azon, hogy Süßmayrak, ennek az idiótának a kezeibe adja a legapróbb, valaminő vázlatot tartalmazó papírszeletet is, újra meg újra elmagyarázva, énekelve-intonálva a szólamokat? És mégis: az Introitust leszámítva, semmi sem lett igazán készen, legfőnnebb az éneket és a basszust tudta saját kezével leírni, itt-ott egy első hegedűt, a Tuba Mirum harmonaszólóját, no de a Sanctushoz, a Benedictushoz, az Agnus Deihez és a Communióhoz több időre lett volna szüksége. Hogyan lehetséges, hogy előbb magához szólította az Úr, hogy azután ily sürgetőleg követel-jék rajta feladata teljesítését? De hát megértheti-e a halandó a felsőbb hatalmakat, uralkodjanak bár az égben vagy a földön? Mindazonáltal meg fogja mutatni nekik, egy olyan Sanctusszal, aminőt viharos szenvedély dolgában senki sem fog túlszárnyalhatni! Gondolatban egyetlen tollvonással áthúzta a Sanctus tervét, és új, merész, vakító napsárga témát intonált. Ajka szétnyílt, először hangtalanul, csak belül énekelt, aztán halkan, míg formát nem öltött a téma.

Pillantása a zárt ajtó felé siklott. Cellamagányra ítéltetett hát, ahol semmi földi hívság, sem opera, sem más kedvtelés nem térítheti el feladatától. Csak azon értetlenkedett, hogy mindeközben miért nem készítettek számára kottapapírt. Talán mert ettől próbatétel a próbatétel! Kusza, láztól még nyirkos haját kisimította a homlokából,

és egy gondosan élére hajtott papírlap segítségével nekilátott, hogy megvonalazza az üres lapokat.

GYORSABBAN HALADT A SANCTUSSZAL, mintsem gondolta volna, harmincnolc ütemnyit írt le belőle. Csak a visszatérést hagyta el, azt már igazán bármelyik semmirekellő meg tudja csinálni, márpedig egy Clementi-rangú kottafírkásznak biztosan van ráérő ideje a túlvilágon.

A mennyei írószerszám sebesen siklott a papíron, ráadásul varázslatos, rejtett tintakészlete lehetett; igaz, kissé ragacsos-maszatosan írta a nyolcadokat, de már az ötödik oldalnál tartott, és még mindig nem kellett tintatartó után nyúlania. Jóleső érzéssel dőlt hátra, nyújtózkodott a sötét kárpittal bevont fotelben, mely minden mozdulatra hintázott egyet. Jól jött volna egy kiadós reggeli, de ezen a helyen nyilvánvalóan csakis feladatának elvégzésére gondolt a felsőbb hatalom. Mindezzel együtt a hely kellemesnek tűnt, a levegő üdítően száraz és meleg, a legkisebb léghuzat sem kínozza az ízületeit. Csak a lába fázott.

Végignézett a szobán. Mellette az asztalon különös lapos doboz élére állítva, mint valami kisméretű vakablak, vagy mint egy képerket festmény nélkül. A keretféleség alján viszont parányi zöld fény világolt. Gyanakvón tette a zöld fénypont elé az ujját: meleget nem sugárzott, nem is pislákol. Néhányszor megnyomta, de a zöld fény nem mutatott respektust, rendületlenül világolt tovább. A vakablakféleség előtt egy lapos deszka feküdt az asztalon, valami játékszer lehetett, mert kockák voltak sorokba rendezve rajta; a kockákra gondos kezek a teljes ábécét, az arab számokat, továbbá számos, részben ismeretlen jelet pingáltak. Nem tudhatta, ki játszott vele utoljára, de az látható volt, hogy az illető rest volt a kockákat a helyükre visszailleszteni; egyik betű sem ott állt, ahol a helye lett volna. Az A betű után nyúlt, megpróbálta

kivenni és jogos helyére beilleszteni, ám a kockát mégsem lehetett kiemelni, csak lenyomni, mint a fortepiano billentyűjét. Csak nem... betűkkel kombinált klaviatúra? Lassú tempóban lejátszotta, hogy W-O-L-F-G-A-N-G, de semmilyen téma nem csendült fel, csak valami monoton kattogás. Tanácstalanul elfordult a játékszertől.

A klaviatúra mellett másik köteg fehér papír, ám ezek a papírok teleírva jegyzetekkel, számokkal, parányi rajzokkal: finom, igen nőies kézvonások. Lehetséges volna, hogy nem ő az első ezen a helyen, akitől megkövetelték a végső szolgálatot? Ez legalább vigasztaló gondolat volt mindazon kemény, hallgatólag csökönyösség közepette, amellyel munkáját kikényszerítették belőle. Vajon végül mindent, az utolsó zenekari szólamig, le kell jegyeznie? A Benedictus jönne sorra, azután az Agnus Dei... És utána? Nagyot nyelt. Végig kell csinálnia. Az utolsó hangig. A legutolsóig. A Lacrimosát is. Elég volt a gondolat, s a hangok, melyek a gondolatot követték, egész testében megremegették. Ilyen soha azelőtt nem történt vele. Soha nem rázta meg a saját zenéje annyira, hogy ne lett volna képes befejezni. Lacrimosa. Hányszor, de hányszor kellett könnyezve fölállnia íróasztalától és elmennie otthonról, hogy az utcazaj magához térítse. *Huic ergo parce Deus!*

Remegve nyúlt a varázstollért.

AMIKOR MÁR TEKINTÉLYES papírkötegni kész oldal feküdt előtte, hirtelen idegen hangok keveredtek a Benedictus utolsó taktusaiba. Felriadt. Női hang énekelt valami monoton dallamot, amely két, folytonosan ismétlődő frázisból állt, s a melódiát valami harsány, fémesen zörgő hang kísérte, mintha fazékfödőket vernének egymáshoz ütemesen.

Első dühös késztetésétől hajtva felugrott, aztán mozdulatlaná dermedt, és inkább fülelt. Dübögés: valaki elhaladt az ajtó előtt. Ösztö-

nösen visszatartotta a lélegzetét. Az arkangyal! Ám a léptek távolodtak, valahol becsapódott egy ajtó, az énekszó elnémult, beszélgetés váltotta fel. Az ajtóhoz osont, fülét az ajtódeszkához szorította. Valaki egy női személlyel diskurált, ám oly érthetetlenül, hogy egy szavát sem tudta kivenni. Bátortalanul lenyomta a kilincset, fejét kidugta az ajtón. A hangok a szomszédos szobából jöttek, és bár a beszélgetés nem csengett barátságtalanul, mégis természetellenesen hangosan folyt, a színpadon deklamáló színészek hangjához hasonlóan. Kíváncsian előbújt az ajtó mögül a félhomályos folyosóra, mezítláb végiglépkedett a hideg padlón, és bekukucskált: egy nagyobb szobába, amolyan szalonfélébe látott, amelynek világosságától hunyorognia kellett. Makulátlan fehérre festett falak. Csodálkozva forgolódott. Nem tévedett: a szobában beszéltek – de nem volt odabent senki! Valaki a bolondját járatta vele – vagy az érzékei űznek csúfot belőle? Amennyire nesztelenül csak tudott, megközelítette a faliszekrényt, amely a hangok forrása volt, útközben megbotlott egy pár rózsaszín posztópapucsban, kis híján elesett, majd gondolkodás nélkül belebújt a papucsba. Megérintette a faliszekrényt, minden kétséget kizáróan a természetellenesen hangos beszélgetés vibrációját érezte ujjai hegyén, de a szavak értelmét még mindig nem fogta fel. A finom remegés egy fekete, posztóval bevont dobozból jött.

A lélegzete is elakadt, annyira le volt nyűgözve: mechanikus zene-gép, mely hangokat tud képezni! És milyen kifogástalan hangzást produkál, mintha valaki benne ülne a dobozban, noha a doboz oly parányi, hogy ez lehetetlen. Mégis, óvatosságból megfordította, ám hátul nem látott rajta mást, csak egy sima fekete zsinórt, mely kilógott a dobozból. Bizonyára felhúzható. Elégedett mosoly suhant át az ajkán. Micsoda mesteri szerkezet! Nem olyan, mint azok az unalmas készülékek, amelyek számára nem is oly régen néhány darabot

kellett szereznie – a vállalt daraboknak csak egy részét komponálta meg, azokat is kelletlenül. Ennek az új mechanikumnak azonban megtiszteltetés volna zenét komponálni, még hozzá a legnemesebb fajtából – hiszen az is nyilvánvaló volt, hogy a zenedarab tetszőleges hosszúságú lehet, mert a doboz már jó ideje beszélt, és még mindig nem kellett felhúzni.

Körülnézett. A szalonban leírhatatlan összevisszaság uralkodott: poharak és üvegek, ruhadarabok és mindenféle limlomok heverték szanaszét a padlón. Be kellett látnia: abból, amit látott, csak egyetlen dolog volt számára ismerős: hogy röviddel ezelőtt hatalmas tivornyát csaptak itt. Vajon ő is részt vett rajta? Ismét nagyot nyelt, nyelve a szájpadrólához tapadt. A szanaszét heverő butéliák egyike-másika félig még tele volt, megragadta az egyiknek a nyakát, sör szagát érezte, jót húzott belőle; állott íze volt, de legalább oltotta a szomját, ha föl nem is frissítette.

Míg a mechanikum rendületlenül dübörgött tovább, tekintete fel-alá járt a szobában, majd megállapodott egy kicsiny, tökéletes kört formázó tükrön, mely szintén a padlón hevert. Letérdelt, fölébe hajolt. A tükör közepe lyukas volt. Ha az ember a fejét mozdította, színes sugarak táncoltak a felszínén különböző sebességgel, mindig a lyukas közép felől kiindulva. Zene a szemnek! Ingatni kezdte a fejét, különféle ritmusokat próbálgatott, és látta, hogy a legkisebb mozdulatra is új színparádében gyönyörködhet; amit látott, azonnal váratlan, ismeretlen hangzatokká vált a fejében. De aztán azt is észlelte, hogy kezd rosszul lenni ettől a játéktól; mélyet lélegzett, felállt. Talán a friss levegő hiányzik.

Az ablakhoz csoszogott, hosszan rángatta-forgatta a fogantyút, míg végre sikerült kinyitnia. Megkönnyebbülten dőlt az ablakpárkányra, és

fölnézett a szürke égre. A téliesen hideg levegőt szüntelen morajlás és zúgás töltötte meg, kicsit hasonlított egy hegyi patak hangjához, kora nyári áradás idején. Fülelt. A távolban vadászkürt rövid, éles hangja harsant. Megborzongott, kapkodta a hideg levegőt; csípős, ördögien kellemetlen szag ülte meg, amely könnyeket csalt a szemébe. Sehol egy angyal, sehol a harsonák, de még egy galamb se. Helyette ólomszürke ég, egy alkimista műhelyének szaga – és a követelőző gyomor.

Fáradtan, mint a kimerült vándor, aki megállapítja, hogy még csak félúton tart, fejét kezébe támasztotta, s lefelé nézve a kopasz fakoronákon át széles sétányra pillantott. Ámulattal nézte a tükörsima utat, amelyet mintha egyetlen hatalmas kőtömbből faragtak volna – s ekkor észrevette, hogy hatalmas, feketés-csillogó valami suhant keresztül, mint egy óriás bogár. Ijedten hőkölt hátra. De mindjárt jött is egy másik, ezúttal ezüstösen csillogó, és a másik irányból, úgyhogy mégsem csukta be az ablakot, csak belekapaszkodott az ablak peremébe, és szemével követte a különös járművet. Igen, minden kétséget kizáróan jármű volt, noha sem patkócsattogást nem hallott, sem lovat nem látott. Növekvő kíváncsisággal nézte az innen is, onnan is szakadatlanul, nyílvessző módjára suhanó óriás tárgyakat, mígnem az egyik lelassult, és megállt az út túlsó oldalán, két fa között. Tényleg kocsira emlékeztetett, még négy kereke is volt, igaz, szokatlanul kicsik – csodálkozott is, hogyan képesek ilyen sebességre. A kocsi két oldalán kinyílt egy-egy ajtó, két ember mászott ki az alkotmányból, a jármű végén kinyitottak egy harmadik ajtót, dobozokat vettek ki belőle és elvitték valahová. Megpróbálta elképzelni, milyen érzés ilyen ördögi sebességgel száguldani a széles sétányokon; a lelkesültség jutott eszébe, amelyet kisgyermekként érzett hosszú útjaikon, ha a kocsis amúgy istenesen a lovak közé csördített.

Gondolataiból az utcáról felhangzó kiáltás – hangneme alapján durva trágárság – zökkentette ki. Lefelé sandított: egy doboz leesett a járdára, papírok és könyvek zúdultak ki belőle.

– Megörültél? Kibaszott hideg van! Csukd már be az ablakot!

Ijedtében megpördült a saját tengelye körül, és a tagbaszakadt férfira meredt, akinek csapzott haja úgy meredezett a fején, mint a frissen kikelt csibe tolla; a csípőjére csavart törülközőt leszámítva meztelen volt – ha még babérkoszorút is tesz a fejére, tökéletes lett volna a látvány. De ő azért mégis másképpen képzelte el a mennyei seregeket.

– Heló! Csukd már be!

Engedelmesen kapaszkodott az ablakkeretbe. Csak most tudatosult benne, milyen kellemesen meleg volt a szoba az előbb, pedig nem is érezte a tűzhely szagát.

– Én, ööö... alázatosan kérem a bocsánatát, távol álljon tőlem, hogy inkommodáljam uraságodat.

– Mi van? – A férfi rábámult. – Na, legalább jól vagy, már azt hittük, megkrepálsz itt nekünk.

Megmerevedett. – Hogyan is tehetném? – Nem kevés fáradságába került kínosan elmosolyodni. – Hiszen én már egy nyomorult haldokló vagyok, egy haldokló nyomorult... ööö... egy hulla?

A meztelen óriás olyan arcot vágott, mintha ecetet nyelt volna. – Azt hiszed, vicces vagy? Örüljél, hogy megmentettünk a biztos haláltól. A helyedben legközelebb visszafognám magam.

– Legközelebb? ... Nem... nem értem.

Kattanás hangja szakította félbe, aztán közeledő lépteké. Zömök angyal lépett be, kezében harsona, széles homlokára dióbarna fürtök hullottak.

– Csá, Enno! – köszöntötte a meztelen férfi vigyorogva. – Itt egy segítség a ganézáshoz. A kis talált gyerek magához tért.

– Nahálisten. – A harsonás csak egy oldalpillantásra méltatta a meztelent, megkönnyebbülten fújtatott. – Tutira oké vagy?

Megértette, hogy ez órá vonatkozik. Óvatosan pillantott egyik férfiről a másikra. Ha nem halt meg, akkor ez nem is a túlvilág. De akkor hová került? Valami közbenső tartományba, amelynek nem ismeri a nevét. Mi lehet vajon ez a „tutiraoké”? Ez volna a kiválasztottak neve? – Én... ööö...

– Jaj, ne! – vágott a szavába a meztelen férfi. – Nehogy azzal gyere nekem, hogy sürgős dolgod van.

– Kapsz egy olyan reggelit, hogy a füleden jön ki. – Az Enno névre hallgató harsonás angyal meglengette a kezében tartott hófehér papírzacskót, majd elvonult.

– De ha istent ismersz, vedd le Anju papucsát, rohamot kap, ha meglát benne!

Fejét lehajtva, tanácstalanul szemlélte a rózsaszín papucsot. – Bocsánatáért esedezem, de sajnos saját lábbelimet elveszítvén, kénytelen voltam ehhez folyamodni, ha már...

– Azt biztos otthagytad Anju szobájában – a meztelen a bíborszín ágyneműs szoba felé intett a fejével. – Tegnap a lábadra húztunk egy pár cipőt. Mégse fektethettünk be az ágyba az összemocskolt cuccaidban.

Bólintott, mint aki érti, kilépett a papucsból, és a meztelen férfit a lehető legnagyobb ívben kikerülve, kilépett a szalonból. Átment a bíbor szobába, de sem cipőt, sem a saját ruháit nem találta ott. Így hát inkább összeszedte a szekreterben talált papírok közül azokat, amelyekre a partitúrát írta, és gondosan kötegbe rendezte a lapokat.